

ΜΟΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

Αρσέν Λουπέν,
τζέντλεμαν-λωποδύτης

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΚΛΑΙΡ ΝΕΒΕ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Η ΣΥΛΛΗΨΗ ΤΟΥ ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΙΕΝ

Τι παράξενο ταξίδι! Είχε ωστόσο αρχίσει τόσο καλά! Προσωπικά, δεν είχα κάνει ποτέ ταξίδι που να ξεκινά με τόσο ευνοϊκούς οιωνούς. Το Προβάνς ήταν ένα γρήγορο, άνετο υπερωκεάνιο και ο κυβερνήτης του ο πιο ευπροσήγορος άνθρωπος που υπήρχε. Η πιο υψηλή κοινωνία ήταν συγκεντρωμένη σ' αυτό το πλοίο. Δημιουργούνταν σχέσεις, οργανώνονταν γιορτές. Είχαμε την υπέροχη αίσθηση πως ήμασταν αποκομμένοι από τον υπόλοιπο κόσμο, χωρίς άλλο στήριγμα πέρα από εμάς τους ίδιους, σαν να βρισκόμασταν σε κάποιο άγνωστο νησί, και πως, κατά συνέπεια, ήμασταν αναγκασμένοι να έρθουμε πιο κοντά ο ένας με τον άλλον.

Και πράγματι ερχόμασταν όλο και πιο κοντά ο ένας με τον άλλον...

Έχετε ποτέ σκεφτεί πόσο πρωτόγνωρο και απρόβλεπτο πράγμα είναι η συνύπαρξη όλων αυτών των ανθρώπων που, την προηγούμε-

νη ακόμα, δεν γνωρίζονταν καν και που, για μερικές ημέρες, ανάμεσα στον αχανή ουρανό και την απέραντη θάλασσα, θα ζούσαν σε τόσο στενή επαφή, θα αψηφούσαν μαζί την οργή του ωκεανού, την τρομακτική ορμή των κυμάτων και την ύπουλη γαλήνη της αρυτίδωτης θάλασσας;

Κατά βάθος πρόκειται για την ίδια τη ζωή βιωμένη σαν μια τραγική περίληψή της, με τις τρικυμίες και το μεγαλείο της, με τη μονοτονία και την ποικιλομορφία της, και γι' αυτό τον λόγο ίσως γευόμαστε με λαχτάρα και με ακόμα σφοδρότερο πάθος αυτό το σύντομο ταξίδι, του οποίου το τέλος είναι ήδη ορατό από την ίδια τη στιγμή της έναρξής του.

Ωστόσο, εδώ και μερικά χρόνια, ένα γεγονός ήρθε να προσθέσει κάτι το ιδιαίτερο στις συγκινήσεις του διάπλου. Το μικρό πλωτό νησί εξακολουθεί να συνδέεται με τον κόσμο από τον οποίο νομίζαμε πως είχαμε αποκοπεί. Παραμένει ένας ακόμα δεσμός, που ξεπλέκεται σιγά σιγά στη μέση του ωκεανού και που σιγά σιγά, στη μέση του ωκεανού, ξαναπλέκεται. Ο ασύρματος τηλεγράφος! Κλήσεις από ένα άλλο σύμπαν, από το οποίο λαμβάνουμε νέα με τον πιο μυστηριώδη τρόπο που υπάρχει! Η φαντασία δεν έχει πλέον τη δυνατότητα να καταφύγει στην εικόνα των καλωδίων μέσα στα οποία κυλά το αόρατο μήνυμα. Το μυστήριο είναι ακόμα πιο σκοτεινό, αλλά και πιο ποιητικό, και πρέπει να ανατρέξουμε στα φτερά του ανέμου για να εξηγήσουμε αυτό το καινούργιο θαύμα.

Έτσι λοιπόν, τις πρώτες ώρες, είχαμε την αίσθηση πως μια απόμακρη φωνή μάς ακολουθούσε, μας συνόδευε, προπορευόταν ίσως, και πως, πού και πού, ψιθύριζε σε κάποιον από εμάς λόγια από μακριά. Δύο φίλοι μίλησαν σ' εμένα. Άλλοι δέκα, είκοσι, διασχίζοντας τον χώρο, έστειλαν σε όλους μας λυπημένους ή χαρούμενους αποχαιρετισμούς.

Και να που τη δεύτερη μέρα, ένα συννεφιασμένο απόγευμα, πεντακόσια μίλια μακριά από τις γαλλικές ακτές, ο ασύρματος τηλεγράφος μας μετέφερε ένα τηλεγράφημα με το εξής περιεχόμενο:

*Ο Αρσέν Λουπέν επιβαίνει στο πλοίο σας, πρώτη θέση, ξανθά μαλλιά,
τραύμα στον δεξιό πήχη, ταξιδεύει μόνος με το όνομα Ρ...*

Ακριβώς την ίδια στιγμή ένας τρομερός κεραυνός άστραψε στο σκοτεινό στερέωμα. Το γεγονός αυτό διέκοψε τα ηλεκτρικά κύματα. Το υπόλοιπο του τηλεγραφήματος δεν έφτασε ποτέ. Μάθαμε μόνο το αρχικό γράμμα του ονόματος πίσω από το οποίο κρυβόταν ο Αρσέν Λουπέν.

Αν επρόκειτο για οποιοδήποτε άλλο νέο, δεν αμφιβάλλω καθόλου πως οι υπάλληλοι της τηλεγραφικής υπηρεσίας, όπως και ο ύπαρχος και ο καπετάνιος του πλοίου, θα είχαν φυλάξει επιμελώς το μυστικό. Υπάρχουν όμως ορισμένα γεγονότα τα οποία μοιάζουν ικανά να υπερνικήσουν ακόμα και την πιο αυστηρή εχεμύθεια. Την ίδια ημέρα, χωρίς να μπορεί κανείς να πει με ποιον τρόπο διαδόθηκε το νέο, γνωρίζαμε όλοι ότι ο διάσημος Αρσέν Λουπέν κρυβόταν ανάμεσά μας.

Ο Αρσέν Λουπέν ανάμεσά μας! Ο άπιαστος διαρρήκτης τα κατορθώματα του οποίου όλες οι εφημερίδες διηγούνταν εδώ και μήνες! Το αινιγματικό πρόσωπο με το οποίο ο γερο-Γκανιμάρ, ο καλύτερος αστυνομικός μας, είχε ξεκινήσει μια μονομαχία μέχρι θανάτου, η πορεία της οποίας εξελισσόταν με τον πιο γλαφυρό τρόπο! Ο Αρσέν Λουπέν, ο εκκεντρικός τζέντλεμαν που δρούσε μόνο σε ανάκτορα και σε σαλόνια και ο οποίος μια νύχτα, αφού διείσδυσε στην κατοικία του βαρόνου Σορμάν, έφυγε χωρίς να πάρει το παραμικρό, αφήνοντας απλώς την καρτ βιζίτ του καλλωπισμένη με το εξής κείμενο: «*Ο Αρσέν Λουπέν, τζέντλεμαν-λωποδύτης, θα επιστρέψει όταν τα έπιπλα θα είναι αυθεντικά*». Ο Αρσέν Λουπέν, ο άνθρωπος με τις χίλιες μεταμφιέσεις: διαδοχικά σοφέρ, τενόρος, μπουκμίκερ, γόνος καλής οικογενείας, έφηβος, γέροντας, εμπορικός αντιπρόσωπος από τη Μασσαλία, Ρώσος γιατρός, Ισπανός ταυρομάχος!

Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε το εξής: αφού ο Αρσέν Λουπέν πηγαινοερχόταν στον σχετικά περιορισμένο χώρο ενός υπερωκεανίου –μα τι λέω, σε αυτή τη μικρή γωνιά της πρώτης θέσης όπου συναντήμασταν όλη την ώρα, σε αυτή την τραπεζαρία, σε αυτό το σαλόνι, σε αυτό το καπνιστήριο!–, ο Αρσέν Λουπέν, ίσως να ήταν εκείνος ο κύριος... ή εκείνος εκεί... ο διπλάνος μου στο τραπέζι... ο συνταξιδιώτης με τον οποίο μοιραζόμουν την καμπίνα μου...

«Και αυτό θα διαρκέσει άλλα πέντε εικοσιτετράωρα!» αναφώνησε την επομένη η μισ Νέλν Αντερντάουν. «Μα είναι απαράδεκτο! Ελπίζω να τον συλλάβουν σύντομα».

Και γυρνώντας προς το μέρος μου:

«Πείτε μου, κύριε ντ' Αντρεζί, εσείς που άλλωστε έχετε τόσο καλές σχέσεις με τον κυβερνήτη, δεν γνωρίζετε τίποτα;».

Πολύ θα ήθελα να γνωρίζω κάτι για να ευχαριστήσω τη μισ Νέλν! Ήταν ένα από εκείνα τα υπέροχα πλάσματα που, μόλις βρεθούν κάπου, καταλαμβάνουν την πιο περίοπτη θέση. Τόσο η ομορφιά όσο και η περιουσία τους είναι εκθαμβωτικές. Έχουν γύρω τους αυλικούς, παθιασμένους, ενθουσιώδεις θαυμασιές.

Είχε μεγαλώσει στο Παρίσι από Γαλλίδα μητέρα και πήγαινε τώρα στον πατέρα της, τον πάμπλουτο Αντερντάουν από το Σικάγο. Τη συνόδευε μια φίλη της, η λαίδη Τζέρλαντ.

Από την πρώτη στιγμή, δήλωσα υποψήφιος για ένα φλερτ μαζί της. Όμως, καθώς στα ταξίδια αναπτύσσονται γρήγορα στενές σχέσεις, πολύ σύντομα η γοητεία της άρχισε να με αναστατώνει και, όταν τα μεγάλα μαύρα μάτια της συναντούσαν τα δικά μου, ένιωθα τρομερά ταραγμένος για να σκέφτομαι το φλερτ. Ωστόσο εκείνη δεχόταν τις φιλοφρονήσεις μου μάλλον ευνοϊκά. Καταδεχόταν να γελάει με τα ευφυολογήματά μου και να δείχνει ενδιαφέρον για τις διηγήσεις μου.

Έμοιαζε να ανταποκρίνεται με κάποια συμπάθεια στον ενθουσιασμό που επιδείκνυα.

Ένας μόνο αντίζηλος μπορούσε ίσως να με απειλήσει, ένας αρκετά όμορφος νεαρός, κομψός και επιφυλακτικός, τον λιγόλογο χαρακτήρα του οποίου η μίς Νέλη έδειχνε μερικές φορές να προτιμάει περισσότερο από τους πιο εξωστρεφείς παριζιάνικους τρόπους μου.

Ήταν μάλιστα παρών στον κύκλο των θαυμαστών που την περιέβαλλε όταν εκείνη μου έκανε την ερώτηση. Βρισκόμασταν στο κατάστρομα, καθισμένοι αναπαυτικά σε κουνιστές πολυθρόνες. Η καταιγίδα της προηγούμενης ημέρας είχε καθαρίσει τον ουρανό. Ήταν μια εξαιρετική στιγμή.

«Δεν γνωρίζω τίποτα το συγκεκριμένο, δεσποινίς» απάντησα «αλλά μήπως θα μπορούσαμε να διεξαγάγουμε τη δική μας έρευνα εξίσου καλά με τον γερο-Γκανιμάρ, τον προσωπικό εχθρό του Αρσέν Λουπέν;».

«Ω! Ω! Τα παραλέτε!»

«Γιατί; Το πρόβλημα είναι τόσο περίπλοκο;»

«Πολύ περίπλοκο».

«Το λέτε γιατί ξεχνάτε τα στοιχεία που διαθέτουμε ήδη για να το λύσουμε».

«Ποια στοιχεία;»

«Πρώτον: ο Λουπέν κρύβεται πίσω από το όνομα Ρ...»

«Μια κάπως αόριστη περιγραφή».

«Δεύτερον: ταξιδεύει μόνος».

«Αν αρκούσε αυτή η ιδιαιτερότητα!»

«Τρίτον: είναι ξανθός».

«Και λοιπόν;»

«Λοιπόν, αρκεί να εξετάσουμε την κατάσταση των επιβατών και να εφαρμόσουμε την εις άτοπον απαγωγή».

Είχα την εν λόγω κατάσταση στην τσέπη μου. Την έβγαλα και τη διέτρεξα.

«Καταρχάς παρατηρώ ότι υπάρχουν μόνο δεκατρία άτομα το αρχικό γράμμα των οποίων μας ενδιαφέρει».

«Μόνο δεκατρία;»

«Στην πρώτη θέση, ναι. Από αυτούς τους δεκατρείς κυρίου Ρ..., όπως μπορείτε να διαπιστώσετε κι εσείς, οι εννέα συνοδεύονται από συζύγους, παιδιά ή υπηρέτες. Μένουν λοιπόν τέσσερις άντρες μόνοι: ο μαρκήσιος ντε Ραβερνάν...»

«Γενικός γραμματέας πρεσβείας» διέκοψε η μισ Νέλν «τον γνωρίζω».

«Ο ταγματάρχης Ρόουσον...»

«Είναι ο θεός μου» είπε κάποιος.

«Ο κύριος Ριβόλτα...»

«Παρών» φώναξε ένας από την παρέα μας, ένας Ιταλός, του οποίου το πρόσωπο ήταν κρυμμένο πίσω από μια κατάμαυρη γενειάδα.

Η μισ Νέλν έσκασε στα γέλια.

«Ο κύριος δεν είναι ακριβώς ξανθός».

«Επομένως» συνέχισα «είμαστε υποχρεωμένοι να συμπεράνουμε ότι ο ένοχος είναι ο τελευταίος στην κατάσταση».

«Δηλαδή;»

«Δηλαδή, ο κύριος Ροζέν. Ξέρει κανείς τον κύριο Ροζέν;»

Όλοι σώπασαν. Αλλά η μισ Νέλν απευθύνθηκε στον λιγομίλητο νεαρό που με εκνεύριζε με τη διαρκή παρουσία του δίπλα της, λέγοντας:

«Λοιπόν, κύριε Ροζέν, δεν απαντάτε;»

Όλα τα βλέμματα στράφηκαν προς το μέρος του. Ήταν ξανθός.

Το παραδέχομαι, ένιωσα να κλονίζομαι λιγάκι βαθιά μέσα μου. Και η αμήχανη σιωπή που έπεσε στη συντροφιά μας με έκανε να κατα-

λάβω ότι και οι υπόλοιποι παρευρισκόμενοι αισθάνθηκαν επίσης να τους κόβεται κάπως η ανάσα. Ήταν άλλωστε παράλογο, γιατί τίποτα στο παρουσιαστικό αυτού του κυρίου δεν επέτρεπε να τον υποπτευθούμε.

«Γιατί δεν απαντάω;» είπε. «Μα επειδή, δεδομένων του ονόματός μου, της ιδιότητας του μοναχικού ταξιδιώτη και του χρώματος των μαλλιών μου, προέβην κι εγώ ο ίδιος σε παρόμοια έρευνα και έφτασα στο ίδιο συμπέρασμα. Συνεπώς, είμαι της γνώμης πως πρέπει να με συλλάβουν».

Είχε ένα παράξενο ύφος καθώς έλεγε αυτά τα λόγια. Τα λεπτά του χείλη, ίδια με δυο άκαμπτες γραμμές, έγιναν ακόμα πιο λεπτά και κλωμιασαν. Αιμάτινα αγγεία χάραζαν τα μάτια του.

Προφανώς αστειευόταν. Κι όμως, η φυσιολογία του, η συμπεριφορά του μας εντυπωσίασαν. Αφελώς, η μισ Νέλν ρώτησε:

«Όμως δεν έχετε τραύμα;».

«Σωστά» είπε «το τραύμα λείπει».

Με νευρικές κινήσεις σήκωσε τη μανσέτα του αποκαλύπτοντας τον πήχη του. Αλλά αμέσως μια ιδέα πέρασε απ' τον νου μου. Το βλέμμα μου διασταυρώθηκε με εκείνο της μισ Νέλν: είχε δείξει τον αριστερό του βραχίονα.

Και, μα την αλήθεια, ετοιμαζόμουν να το επισημάνω, όταν ένα περιστατικό απέσπασε την προσοχή μας. Η λαίδη Τζέρλαντ, η φίλη της μισ Νέλνς, ερχόταν τρέχοντας.

Ήταν τρομερά ταραγμένη. Όλοι σπεύσαμε να την ηρεμήσουμε, αλλά μόνο μετά από πολλή προσπάθεια κατάφερε να ψελλίσει:

«Τα κοσμήματά μου, τα μαργαριτάρια μου!... Τα πήραν όλα!...».

Όχι, δεν τα είχαν πάρει όλα, όπως μάθαμε αργότερα: είχε συμβεί μάλιστα κάτι πολύ πιο παράξενο: είχαν διαλέξει τι θα πάρουν!

Από το αστέρι με τα διαμάντια, από το κολιέ με τα οβάλ ρουμπίνια, από τα περιδέραια και τα βραχιόλια-βέργες είχαν αφαιρέσει, όχι τις πιο

μεγάλες πέτρες, αλλά τις πιο καθαρές, τις πιο πολύτιμες, αυτές που θα έλεγε κανείς πως είχαν τη μεγαλύτερη αξία και καταλάμβαναν ταυτόχρονα τον μικρότερο χώρο. Οι βάσεις τους κείτονταν εκεί, πάνω στο τραπέζι. Τις είδα, τις είδαμε όλοι, απογυμνωμένες από τα πετράδια τους, παρόμοιες με λουλούδια που τους έκοψαν τα πιο όμορφα και αστραφτερά χρωματιστά πέταλα.

Και για να γίνει αυτή η δουλειά έπρεπε, την ώρα που η λαίδη Τζέρλαντ έπινε το τσάι της, έπρεπε λοιπόν ο δράστης, μέρα μεσημέρι, μέσα σε έναν πολυσύχναστο διάδρομο, να παραβιάσει την πόρτα της καμπίνας, να βρει ένα τσαντάκι κρυμμένο σκόπιμα στον πάτο μιας καπελίερας, να το ανοίξει και να διαλέξει!

Όλοι το είπαμε με μια φωνή. Όλοι εκφράσαμε την ίδια άποψη, μόλις η κλοπή έγινε γνωστή: σίγουρα ήταν ο Αρσέν Λουπέν. Και πράγματι, επρόκειτο για τον δικό του τρόπο δράσης, περίπλοκο, μυστηριώδη, ασύλληπτο... και λογικό ταυτόχρονα, αφού, αν του ήταν δύσκολο να κρύψει την ογκώδη μάζα που αντιπροσώπευαν όλα τα κοσμήματα μαζί, τη δυσκολία μείωναν αισθητά αυτά τα μικρά, ανεξάρτητα μεταξύ τους αντικείμενα, τα μαργαριτάρια, τα σμαράγδια και τα ζαφείρια!

Στο δείπνο συνέβη το εξής: δεξιά και αριστερά του Ροζέν, οι δύο θέσεις παρέμειναν κενές. Και το βράδυ μάθαμε ότι τον είχε καλέσει ο κυβερνήτης.

Η σύλληψή του, την οποία κανείς δεν αμφισβήτησε, μας ανακούφισε πραγματικά. Επιτέλους ανασαίναμε. Εκείνο το βράδυ παίξαμε διάφορα παιχνίδια. Χορέψαμε. Ειδικά η μισ Νέλν είχε τρομερό κέφι, πράγμα που με έκανε να σκεφτώ ότι, αν οι φιλοφρονήσεις του Ροζέν την είχαν γοπεύσει αρχικά, είχαν πλέον ξεχαστεί εντελώς. Με κατέκτησε ολοκληρωτικά με τη χάρη της. Γύρω στα μεσάνυχτα, κάτω από

το γαλίνιο φως του φεγγαριού, της εξομολογήθηκα τα αισθήματά μου με ένα πάθος που δεν φάνηκε να τη δυσαρεστεί.

Αλλά την επομένη, προς γενική έκπληξη, μάθαμε ότι οι κατηγορίες εναντίον του ήταν ανεπαρκείς κι έτσι ο Ροζέν αφέθηκε ελεύθερος.

Γιος εύπορου εμπόρου από το Μπορντό, είχε παρουσιάσει τα ταξιδιωτικά του έγγραφα, που ήταν απολύτως έγκυρα. Επιπλέον τα μπράτσα του δεν έφεραν το παραμικρό ίχνος τραυματισμού.

«Έγγραφα! Πιστοποιητικά γέννησης!» αναφώνησαν οι εχθροί του Ροζέν. «Μα ο Αρσέν Λουπέν μπορεί να σας φέρει όσα θέλετε! Όσο για τον τραυματισμό, είτε δεν είχε τραυματιστεί ποτέ... είτε έσβησε το σημάδι!»

Τους αντέτειναν ότι, την ώρα της κλοπής, ο Ροζέν –αποδεδειγμένα– έκανε βόλτες στο κατάστρωμα. Επιχείρημα στο οποίο απαντούσαν:

«Είναι απαραίτητο ένας άντρας με τη στόφα του Αρσέν Λουπέν να παρίσταται στην κλοπή που διαπράττει;».

Έπειτα, πέρα από κάθε άλλο προβληματισμό, υπήρχε ένα ζήτημα που οι πιο δύσπιστοι δεν μπορούσαν να αφήσουν ασχολίαστο. Ποιος άλλος, εκτός από τον Ροζέν, ταξίδευε μόνος, ήταν ξανθός και είχε όνομα που άρχιζε από Ρ; Σε ποιον αναφερόταν το τηλεγράφημα, αν όχι στον Ροζέν;

Και όταν ο Ροζέν, λίγα λεπτά πριν από το μεσημεριανό φαγητό, κατευθύνθηκε με τόλμη προς τη μικρή μας συντροφιά, η μισ Νέλν και η λαίδη Τζέρλαντ σηκώθηκαν και απομακρύνθηκαν.

Ήταν ειλικρινά τρομαγμένες.

Μία ώρα αργότερα, ένα χειρόγραφο μήνυμα πέρασε από χέρι σε χέρι στο πλήρωμα του πλοίου, στους ναύτες, στους επιβάτες όλων των θέσεων: ο κύριος Λουί Ροζέν υποσχόταν να δώσει δέκα χιλιάδες φράγκα σε όποιον ξεσκέπαζε τον Αρσέν Λουπέν ή αυτόν που είχε στην κατοχή του τους κλεμμένους πολύτιμους λίθους.

«Και αν δεν βρεθεί κανείς να με βοηθήσει να πιάσω αυτόν τον κλέφτη» δήλωσε ο Ροζέν στον κυβερνήτη «τότε θα τον κανονίσω εγώ προσωπικά».

Ο Ροζέν εναντίον του Αρσέν Λουπέν, ή μάλλον, σύμφωνα με το αστείο που κυκλοφόρησε, ο ίδιος ο Αρσέν Λουπέν εναντίον του Αρσέν Λουπέν· η μάχη δεν στερούνταν ενδιαφέροντος!

Κράτησε δύο ολόκληρες ημέρες.

Είδαμε τον Ροζέν να τριγυρνά αποδώ κι αποκεί, να μπερδεύεται με το πλήρωμα, να ανακρίνει, να ψάχνει. Διακρίναμε ακόμα και τη σκιά του που γυρόφερνε τη νύχτα.

Από τη μεριά του, ο κυβερνήτης κατέβαλε κάθε δυνατή προσπάθεια. Το Προβάνς ερευνήθηκε από πάνω ως κάτω, σε κάθε του γωνία. Έγιναν έρευνες σε όλες τις καμπίνες ανεξαιρέτως, με την πολύ σωστή δικαιολογία ότι τα αντικείμενα θα μπορούσαν να είναι κρυμμένα οπουδήποτε αλλού εκτός από την καμπίνα του ενόχου.

«Αναγκαστικά, κάποια στιγμή θα βρεθεί κάτι, έτσι δεν είναι;» με ρωτούσε η μισ Νέλν. «Όσο μάγος κι αν είναι, δεν μπορεί να κάνει τα διαμάντια και τα μαργαριτάρια αόρατα».

Αρσέν Λουπέν, τζέντλεμαν-λωποδύτης

Ο Αρσέν Λουπέν συνελήφθη: τελείωσε άραγε η περιπέτεια γι' αυτόν; Κάθε άλλο! Μόλις αρχίζει. Βρίσκεται πίσω από τα κάγκελα, αλλά τώρα είναι που θα πρέπει να ανησυχεί ιδιαίτερος η αστυνομία. Ο Λουπέν αλλάζει κατοικία, αμφίεση, πρόσωπο και γραφικό χαρακτήρα, γνωρίζει όλα τα μυστικά περάσματα και κλείνει ραντεβού με τα θύματά του πριν τα ληστέψει! Είναι ο μεγαλύτερος τζέντλεμαν ανάμεσα σε όλους τους λωποδύτες.

Στα εννιά διηγήματα που παρουσιάζονται σε αυτή την έκδοση, πλούσια σε ανατροπές, οι αναγνώστες θα απολαύσουν τις περιπέτειες του πιο διάσημου διαρρηκτη και θα ανακαλύψουν όλα τα χαρακτηριστικά της κλασικής αστυνομικής αφήγησης. Ένα υπερωκεάνιο στον Ατλαντικό, μια μυστηριώδης κλοπή, οι υποψίες που στρέφονται εναντίον όλων των επιβατών... όλα τα συστατικά μιας αστυνομικής ιστορίας, όπου ο αφηγητής αναδεικνύεται σε μετρο της τέχνης της απόκρυψης!

Ο Αρσέν Λουπέν, τζέντλεμαν-λωποδύτης εκδόθηκε το 1907 και περιλαμβάνει τις εννιά πρώτες περιπέτειες του ανθρώπου με τα χίλια πρόσωπα, όπου ο ήρωας είναι ήδη σε αντιπαράθεση με τον ορκισμένο εχθρό του, τον επιθεωρητή Γκανιμάο.

Το κλασικό αυτό βιβλίο ενέπνευσε τη δημοφιλή σειρά *Λουπέν* στο Netflix.

